

er denne Del af den ikke meget værd, men den faar dog den Betydning, at i Øjeblikket skulle vi ikke af med Kontanter, det Tab, vi skulle bære, ligger ude i Fremtiden og vil forhaabentlig ikke blive svært at bære.

Jeg skal anbefale Sagen; jeg haaber, man gør Udtalelsen i Folketinget om Galden i Landstinget til Skamme og snart faar denne Sag i Orden.

Dalsgaard: Da vi for 2 Aar siden vedtog Bankgarantien, fandt jeg, at det var et fuldt forsvarligt og heldigt Skridt, vi da tog, og uagtet en af de Forudsætninger, hvorunder vi vedtog Bankgarantien, desværre ikke har holdt Stik, nemlig den, at Garantien ikke vilde komme til at koste Statskassen noget, er det dog endnu den Dag i Dag min Opfattelse, at det var en, som Forholdene da forelaa, forsvarlig og rigtig Bestemmelse, der da blev tagen. Jeg tror, at Bankkrakkets uheldige Følger ellers vare blevne meget, meget større, havde skadet vor Kredit udad til ganske anderledes, end det nu gjorde, og faaet et helt uberegneligt Omfang herhjemme. Jeg finder derfor Anledning til at udtale min Anerkendelse af Finansminister Vilhelm Lassens og de 5 Hovedbankers Optræden ved den Lejlighed. Det siges jo, at „Utak er Verdens Løn“, og særlig Bankerne have vel nok ved denne Lejlighed gjort nogle Erfaringer om denne Udtalelses Rigtighed. Men saa meget mere finder jeg Grund til at udtale min Anerkendelse af, at de den Gang vare villige til at tage Affære. Naturligvis kan man sige, at naar det brænder i Naboens Hus, er der Fare for ens eget, og at de nødlidende Bankers Forhold nok kunde indeholde en Opfordring for Hovedbankerne til at tage Affære, men Forholdet var dog det, at flere af de garanterende Banker aldeles ikke vare direkte interesserede i de nødlidende Banker, og derfor synes der mig al Grund til at udtale en Anerkendelse af den Villighed, de den Gang viste, til at træde i Brechen og søge at dæmme op for de uheldige Følger, der ellers kunde være komne af Bankkrakket, skønt Bankerne derved løb en betydelig Risiko.

For Bankgarantiens Udvidelse har jeg derimod mindre Sympati, men jeg skal

ikke komme udførligt ind paa denne Sag nu. Der kunde selvfølgelig ikke anføres tilnærmelsesvis saa vægtige Argumenter for at gaa til Udvidelsen som for at gaa til Bankgarantiens Oprettelse, men jeg skal erkende, at Udvidelsen ikke var nogen unaturlig Konsekvens af, at Bankgarantien var bleven indgaaet. At Rigsdagens Sanktion ikke straks blev søgt, maa naturligvis beklages, og det var ogsaa efter min Opfattelse urigtigt, men jeg erkender dog ogsaa, at der derfor kan anføres forklarende og undskyldende Momenter af Betydning blandt andet ogsaa dette, at den daværende Finansministers Helbredstilstand langt fra var god, og at han var stærkt optagen af andre Sager i den Maanedstid, han levede, efter at Bankgarantiens Udvidelse var tiltraadt af ham. For øvrigt skal jeg tilføje, at jeg har den Opfattelse, at hvis der straks var blevet søgt Sanktion hos Rigsdagen for Bankgarantiens Udvidelse, vilde den ogsaa ret beredvilligt være bleven given.

Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, kan jeg tiltræde det, saaledes som det foreligger, men jeg skal ikke nægte, at jeg i det væsentlige sympatiserer med en af de Betragtninger, der i saa Henseende bleve fremsatte af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen). Jeg har været, og er for Resten ogsaa endnu, i Tvivl, om det ikke havde været rigtigere, at Statens Repræsentant i Afviklingskassen, saaledes som foreslaaet i det oprindelige Lovforslag, havde faaet fuld Deltagelse i Bestyrelsens Virksomhed. Jeg kunde tænke mig, at det kunde have bidraget noget til at sikre, at Bestyrelsens Afgørelser bleve trufne under et alsidigt Hensyn til alle berettigede Interesser. Hvis Statens Repræsentant havde Stemmeret, vilde det sige, at for at en Beslutning skulde kunne vedtages, skulde enten 4 Bankers Repræsentanter være enige om den eller ogsaa 3 Bankers Repræsentanter og Statens Repræsentant. Naar denne nu stilles udenfor som en Slags tilsynsførende, kunne 3 Bankers Repræsentanter bestemme det hele. Statens Repræsentant har naturligvis sin Vetoret, men hvor langt han kommer med den, er ikke saa godt at forudse. Da det høje Folketing imidlertid har ment, at det var mere stemmende